

Pell de préssec

Semblava que tot el poble, grans i petits, fos a l'envelat. La cridòria barrejada amb la música eixordava.

L'Emília es va separar del seu germà, emmurriada, i es va reunir amb les noies que ja havien trobat una taula lliure. Parlaven i reien de qualsevol cosa. La Berta, amb els ulls, li va preguntar què li passava i ella, amb un cop de cap, va assenyalar el seu germà. Però de seguida va esclafir a riure amb el gest, una mitja botifarra, que va fer la seva amiga.

No tenia cap intenció que aquella nit li esguerrés ningú. Prou n'hi havia hagut amb la maleïda espardenya. Passava l'estona i a ell no se'l veia per enlloc. L'Emília no parava de tombar-se cap a l'entrada però res, "on es deu haver posat?, mira que si ara no vingues...", i continuava maleint el cordó. Per culpa d'ell s'havia posat tan nerviosa que potser l'havia tractat malament i ara estava dolgut.

La Berta i l'Antonieta, engrescades fins al capdamunt, l'estiraven cap a la pista de ball. Sempre feien el mateix. Els agradava ballar totes juntes i a l'Emília li feia angúnia. Se'n va desfer de seguida. Se l'estimava molt, la Berta, però, de vegades, l'atabalava massa amb la seva energia desmesurada.

(...)

Fragment de "La pell de préssec"

Premi Fiter i Rossell de novel·la

Carme Agustench